

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele: **P. C., spol. s r. o.**, zast. JUDr. Vladimírem Škrétou, advokátem se sídlem v Liberci, Tovaryšský vrch 1358/3, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká hradební 61, o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pob. v Liberci ze dne 25. 5. 2005, č. j. 59 Ca 47/2003 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pob. v Liberci shora byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2003, č. j. 2006/150/03, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci ze dne 27. 9. 2002, č. j. 168792/02/0806/192913/0806, jímž bylo zastaveno řízení ve věci dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 1997.

Z obsahu správního spisu vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti.

U stěžovatele byla dne 2. 12. 1998 zahájena daňová kontrola DPH za období září 1996 až září 1998, která byla ukončena projednáním zprávy o kontrole DPH dne 2. 2. 1999.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 2. 2. 1999 byla stěžovateli dodatečně vyměřena DPH za zdaňovací období prosince 1996, prosince 1997 a března 1998. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatele odvolal, namítal porušení § 16 odst. 8 daňového řádu s tím, že správce daně měl z úřední povinnosti při daňové kontrole přihlédnout k tomu, že daň na vstupu byla v září a listopadu 1996 uplatněna chybně a měla být uplatněna až v měsíci lednu 1997. Rozhodnutím ze dne 22. 11. 1999 žalovaný odvolání stěžovatele zamítl. K podané správní žalobě bylo toto rozhodnutí, jakož i dodatečný platební výměr správce daně zrušeny rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 119/2000 - 31 ze dne 25. 4. 2002, ovšem s tím, že v odůvodnění rozsudku se námitkou týkající se období ledna 1997 a uplatnění daně na vstupu ze stavebních prací soud nezabýval.

Dne 15. 8. 2002 pak správce daně v dalším řízení vydal dodatečné platební výměry na DPH za zdaňovací období října 1996 a prosince 1996. Dne 2. 9. 2002 sdělil správce daně k žádosti stěžovatele důvody rozdílu ve smyslu § 32 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., (daňový řád nebo d. ř.) s tím, že podaná daňová přiznání, týkající se zdaňovacího období prosince 1997 zůstávají beze změny.

Téhož dne, tedy 2. 9. 2002 bylo správci daně doručeno dodatečné přiznání k DPH s tím, že jako den zjištění důvodů pro podání tohoto přiznání bylo stěžovatelem uvedeno datum 23. 8. 2002. Řízení ve věci tohoto přiznání bylo správcem daně dne 27. 9. 2002 rozhodnutím zastaveno podle § 27 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Správce daně rozhodnutí odůvodnil uplynutím lhůty pro podání daňového přiznání, neboť tato lhůta uplynula dne 28. 2. 2000.

Odvolání proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání v případě stěžovatele uplynula dne 28. 2. 2000. Předmětné přiznání bylo podáno dne 2. 9. 2002, tedy po lhůtě dle § 47 odst. 1 daňového řádu a správce daně daňové řízení zastavil v souladu se zákonem. Žalovaný nesouhlasil s podáním dodatečného daňového přiznání na daň nižší ve lhůtě podle § 47 odst. 2 daňového řádu. Úkonem směřujícím k přezkoušení daňové povinnosti za období leden 1997 byla dle § 41 odst. 2 daňového řádu daňová kontrola a tento úkon byl ukončen projednáním této kontroly. Stěžovatel tak ve smyslu § 41 odst. 2 daňového řádu nemohl dodatečné daňové přiznání platně podat od 2. 12. 1998 do 2. 2. 1999. Poté byl toto přiznání oprávněn podat a to do konce lhůty podle § 47 odst. 1 daňového řádu, která skončila dnem 28. 2. 2000. Žalovaný nesouhlasil s tím, že stěžovatele neměl možnost toto přiznání podat z důvodu dalších úkonů navazujících na daňovou kontrolu.

Soud shledal podstatou sporu ve výkladu ust. § 41 odst. 1, 2 a 4 a § 47 daňového řádu ve vztahu k běhu lhůt pro podání dodatečného daňového přiznání na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší proti poslední známé daňové povinnosti.

Ustanovení § 41 daňového řádu upravuje podmínky pro podávání dodatečného a opravného daňového přiznání. Z ust. § 41 odst. 1 věty čtvrté d. ř. vyplývá, že daňový subjekt může podat dodatečné daňové přiznání, pokud zjistí, že jeho daňová povinnost má být nižší, než jeho poslední známá daňová povinnost. Dle tohoto ustanovení ve spojení s ust. § 41 odst. 4 d. ř. tak může učinit pouze při splnění stanovených podmínek a pouze ve stanovených lhůtách, nestanoví-li tento nebo jiný zákon jinak. Lhůtu pro podání dodatečného daňového

přiznání na daň nižší stanoví ust. § 41 odst. 1 d. ř. jednak jako subjektivní, tedy jako lhůtu běžící do konce měsíce následujícího po zjištění daňového subjektu o tom, že jeho daňová povinnost má být nižší, jednak jako tříletou lhůtu objektivní, a to odkazem na § 41 odst. 4, který dále odkazuje ohledně délky této lhůty na ust. § 47 odst. 1 daňového řádu. Dle ust. § 47 odst. 1 daňového řádu tato tříletá lhůta běží od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání.

Krajský soud souhlasil s argumentací stěžovatele potud, že běh této lhůty se přerušuje, nikoli však dle pravidel obsažených v ust. § 47 odst. 2 daňového řádu. Ve vztahu k běhu lhůt pro podání dodatečného daňového přiznání na daňovou povinnost nižší, a to včetně běhu tříleté objektivní lhůty, je ust. § 41 odst. 2 daňového řádu zvláštní normou, upravující běh těchto lhůt v případě, kdy byl správcem daně učiněn úkon směřující k přezkoušení správnosti daňové povinnosti za období, kterého by se dodatečné daňové přiznání týkalo. Aplikace ust. § 47 odst. 2 daňového řádu zde dle názoru soudu nemá místo, neboť ze systematického zařazení tohoto ustanovení vyplývá, že je zde upraven běh lhůty pro vyměření nebo doměření nebo uznání nároku na odpočet ze strany správce daně.

Z obsahu správního spisu také vyplynulo, že povinnost podat přiznání k DPH za zdaňovací období leden 1997 vznikla dne 25. 2. 1997, zdaňovací období, v němž tato povinnost vznikla, skončilo dne 28. 2. 1997, tříletá objektivní lhůta by dle § 47 odst. 1 daňového řádu skončila dne 28. 2. 2000. U stěžovatele však byla dne 2. 12. 1998 zahájena daňová kontrola mimo jiné i u DPH za zdaňovací období leden 1997. Tato daňová kontrola je ve vztahu k předmětnému zdaňovacímu období úkonem správce daně, směřujícím k přezkoušení správnosti daňové povinnost ve smyslu § 41 odst. 2 daňového řádu. Podle ust. § 41 odst. 2 věty třetí d. ř. se tříletá lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání k DPH za leden 1997 přerušila a od ukončení tohoto úkonu, v daném případě od projednání zprávy o daňové kontrole dne 2. 2. 1999, počala běžet nová tříletá objektivní lhůta, která skončila dne 2. 2. 2002. Z uvedeného vyplývá, že stěžovatelem dodatečné daňové přiznání podané dne 2. 9. 2002 bylo skutečně podané po uplynutí objektivní lhůty pro jeho podání.

Podle krajského soudu měl žalovaný pravdu potud, že pouze prováděná daňová kontrola byla ve smyslu § 41 odst. 2 daňového řádu úkonem správce daně směřujícím k přezkoušení správnosti daně. Následně vydaný dodatečný platební výměr ze dne 2. 2. 1999, rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2002 a přezkumný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 119/2000 - 31 ze dne 25. 4. 2002 není možné chápat jako úkony bránící podání dodatečného daňového přiznání k DPH za leden 1997 ve smyslu § 41 odst. 2 daňového řádu, neboť se netýkaly tohoto zdaňovacího období. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci bylo rozhodováno bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., když obě strany s tímto postupem vyslovily souhlas.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, neboť má za to, že v napadeném rozsudku krajský soud nesprávně posoudil právní otázku lhůty pro podání dodatečného přiznání na nižší daňovou povinnost. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, odvozuje krajský soud tříletou subjektivní lhůtu pro podání přiznání nikoli od ustanovení § 47, nýbrž od ustanoveni § 41 odst. 2 daňového řádu. Dovozuje, že pokud § 41 odst. 2 daňového řádu hovoří o obnoveném běhu lhůty pro podání přiznání na základě úkonu správce daně, jedná se sice o novou tříletou lhůtu, ovšem její délka se počítá způsobem uvedeným v ustanovení § 47 odst. 1 d. ř. Podle názoru stěžovatele chybí pro takovýto závěr dostatečné zakotvení v textu právního předpisu. Ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu totiž hovoří výhradně o obnoveném běhu pořádkové

lhůty pro podání dodatečného přiznání uvedené v § 41 odst.1 d. ř., tedy lhůty upravující povinnost daňového subjektu podat dodatečné přiznání do konce měsíce následujícího po měsíci, v němž zjistil pro takové podání důvody. Tato lhůta má přitom význam především pro dodatečné přiznání na vyšší daňovou povinnost, která je rovněž předmětem úpravy shodných ustanovení zákona.

Na rozdíl od pořádkové lhůty, úpravu prekluzivní lhůty pro podání dodatečného přiznání na nižší daňovou povinnost ustanovení § 41 odst. 2 ani § 41 odst. 1 d. ř. vůbec neobsahuje. Její úprava je provedena prostřednictvím ustanovení § 41 odst. 4 v obecné úpravě lhůt pro vyměření daně v § 47 daňového řádu. Ačkoli ustanovení § 41 odst. 4 odkazuje výhradně na § 47 odst. 1, dovozoval stěžovatel ve správní žalobě, že ustanovení § 47 tvoří jeden celek a že je tedy možné podat dodatečné daňové přiznání na nižší daňovou povinnost i v subjektivní prekluzivní lhůtě podle § 47 odst. 2 d. ř. Podle názoru stěžovatele tomu ani jinak nemůže být právě proto, že ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu zakazuje podat dodatečné přiznání v průběhu trvání úkonů správce daně, směřujících k přezkoušení správnosti daňové povinnosti a umožňuje podat dodatečné daňové přiznání po jejich ukončení, tedy velmi často již po uplynutí základní objektivní lhůty pro vyměření daně podle § 47 odst. 1 d. ř. Posouzení předmětné právní otázky soudem vedlo k závěru, že stěžovatel podal dodatečné přiznání na nižší daňovou povinnost opožděně. Důvodem je skutečnost, že zatímco na základě ustanovení § 47 odst. 1 d. ř. podle názoru soudu došlo k prodloužení lhůty na 3 roky od konce zdaňovacího období, kterým byl v daném případě měsíc únor 1999 (jednalo se o měsíční zdaňovací období DPH), tedy do 2. 2. 2002 (jak uvádí soud), v případě prodloužení lhůty podle ustanovení 47 odst. 2 d. ř. by došlo k prodloužení lhůty od konce kalendářního roku 1999 do konce roku 2002 a dodatečné přiznání by tak bylo podáno včas. Stěžovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že souhlasí s právním názorem soudu, že lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší stanoví ustanovení § 41 odst. 1 d. ř. jednak jako lhůtu subjektivní, tedy jako lhůtu běžící od konce měsíce následujícího po zjištění daňového subjektu o tom, že jeho daňová povinnost má být nižší, jednak jako tříletou lhůtu objektivní, a to odkazem na § 41 odst. 4 d. ř., který odkazuje ohledně délky této lhůty na ustanovení § 47 odst. 1 d. ř. Dle ustanovení § 47 odst. 1 d. ř. tato tříletá lhůta běží od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Odkaz v ustanovení § 41 odst. 4 na lhůtu v ustanovení § 47 odst. 1 d. ř. je nutno chápat jako odkaz na délku lhůty, ale nikoli na pravidla pro možné přerušení a počátek běhu nové lhůty, protože ta jsou obsažena již v ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pob. v Liberci v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Podle ust. § 47 odst. 1 daňového řádu pokud tento nebo jiný zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet, po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. V odstavci 2 zákon stanoví, že pokud byl před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň lze však nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Znakem právního státu je právní jistota, ochrana důvěry občanů v právo, proto lhůtu, s níž je spojeno promlčení a prekluze práva, je nutno stanovit transparentním způsobem. Prekluze práva je závažnou právní skutečností s dopadem nejen do majetkové sféry daňového subjektu, ale také do práva státu na výběr daní.

Počátek běhu lhůty, od něhož bude odvozována prekluze je proto nutno stanovit způsobem předvídatelným, jednoznačným, nevzbuzujícím pochybnosti ani možnosti nejednoznačného výkladu. V daném případě, jde o situaci, kdy zákon nespojuje se vznikem daňové povinnosti povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, proto počíná běh lhůty od konce zdaňovacího období, v němž daňová povinnost vznikla.

Podle § 41 odst. 4 daňového řádu dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší, proti poslední známé daňové povinnosti, lze platně podat jen tehdy, nejsou-li splněny podmínky pro užití mimořádných opravných prostředků podle § 54 a § 55b, a to do lhůty stanovené v § 47 odst. 1, není-li zvláštním předpisem stanoveno jinak. Toto dodatečné daňové přiznání nebo hlášení nelze však platně podat v případech, kdy původní daňová povinnost byla stanovena podle pomůcek nebo byla sjednána, dále kdy je uplatňováno snížení základu daně v důsledku snížení výnosů (příjmů) či uskutečněných zdanitelných plnění nebo zvýšení nákladů (výdajů) či přijatých zdanitelných plnění, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto v odvolání nebo v mimořádném opravném prostředku, nebo se týká daňové povinnosti, kde rozhodnutí o ní bylo již pravomocně přezkoumáno soudem anebo dodatečným přiznáním na nižší daňovou povinnost nebo vyšší ztrátu by byla dotčena část daňové povinnosti již jednou dodatečně stanovená, při použití stejných důkazů.

Institut dodatečného a opravného daňového přiznání umožňuje opravit pochybení, k nimž při zpracování daňového přiznání došlo. Pokud se podaří pochybení zjistit ještě v původní době pro podání daňového přiznání, jedná se o opravné přiznání (§ 41 odst. 3 d. ř.). V době, kdy původní lhůta k podání daňového přiznání již uplynula, lze podat pouze daňové přiznání dodatečné. Ustanovení § 41 d. ř. upravuje podmínky, za nichž lze tohoto institutu využít, jakož i meze této možnosti. Za zákonem stanovených podmínek má daňový subjekt povinnost podat dodatečné daňové přiznání na vyšší daňovou povinnost a také na nižší

daňovou ztrátu. Na druhé straně, zjistí-li, že jeho daňová povinnost měla být nižší, nebo že jeho daňová ztráta byla ještě vyšší, má možnost dodatečné daňové přiznání podat.

Dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší oproti poslední známé daňové povinnosti může daňový subjekt platně podat jen při respektování subjektivní lhůty, tj. do konce měsíce následujícího po zjištění důvodu, a při respektování objektivní lhůty, tj. do tří let, resp. zákonem stanovené jiné lhůty, od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat (§ 41 odst. 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Objektivní lhůtu přitom s odkazem na ustanovení § 47 téhož zákona nelze prodlužovat.

Ustanovení § 41 d. ř. upravuje procesní kroky daňového subjektu v rámci vyměřovacího řízení na rozdíl od § 47 d. ř., který je procesním ustanovením určeným výlučně správci daně. Smyslem § 47 d. ř. je stanovit subjektivní a objektivní lhůtu pro právo vyměřit nebo doměřit daň či přiznat nárok na daňový odpočet a určit počátek jejího běhu. Lhůta, tj. časový úsek, ve kterém musí být určitý úkon učiněn (uplatněno právo nebo uložena povinnost), je zásadně podle § 47 odst. 1 d. ř. tříletá, i když stejné ustanovení připouští, aby zvláštní zákon upravil délku lhůty jinak. Délka subjektivní lhůty v § 47 odst. 2 d. ř. zůstává beze změny; změně podléhá pouze počátek, od kterého tříletá, případně jiná zvláštním zákonem stanovená lhůta plyne.

Jestliže jednou z podmínek pro možnost podat dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší oproti poslední známé daňové povinnosti dle § 41 odst. 4 d. ř. je podmínka, že takové podání je učiněno „do lhůty stanovené v § 47 odst. 1, není-li zvláštním předpisem stanoveno jinak“, pak i podle názoru Nejvyššího správního soudu provedením jakéhokoliv úkonu směřujícího k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení ze strany správce daně se lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání ve smyslu § 47 odst. 2 d. ř. nemůže prodlužovat. To vyplývá nejen z odkazu věty první § 41 odst. 4 d. ř. na § 47 odst. 1 d. ř., ale zejména ze skutečnosti, že § 47 odst. 2 d. ř. neupravuje oproti § 47 odst. 1 d. ř. jinak délku lhůty (tj. tři roky nebo délku stanovenou zvláštním zákonem), nýbrž pouze počátek běhu této lhůty.

Dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší oproti poslední známé daňové povinnosti může daňový subjekt platně podat jen při respektování subjektivní lhůty, tj. do konce měsíce následujícího po zjištění důvodu, a při respektování objektivní lhůty, tj. do tří let, resp. zákonem stanovené jiné lhůty od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Subjektivní lhůta, v níž je správce daně oprávněn daň vyměřit, doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet, je dle platné právní úpravy zároveň objektivní lhůtou, ve které zákon daňovému subjektu umožňuje za splnění dalších podmínek platně podat dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší oproti poslední známé daňové povinnosti. Stejně jako v jiných případech, kdy zákonodárce pro uplatnění práva vymezuje subjektivní a objektivní lhůtu a připouští přerušení lhůty pouze v případě lhůty subjektivní, nikoliv objektivní, je objektivní lhůta pro dodatečné daňové přiznání koncipována jako lhůta neměnná, s přesně daným počátkem i koncem. Nedodržení subjektivní nebo objektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání vede k zastavení řízení podle § 27 odst. 1 písm. d) d. ř., tedy k postupu, který v dané

věci z důvodů shora uvedených přijal správce daně a žalovaný se s ním v napadeném rozhodnutí beze zbytku ztotožnil.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl z hlediska právního posouzení ke stejnému závěru jako Krajský soud v Ústí nad Labem, pob. v Liberci, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. července 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu